

DÁVID PÉTER

Szonett a combodon

Úgy hurcolom én, küszködve, magammal
Ezt a rohadt petrarkista hagyományt,
Cifrázva csillogó gyönggyel, szalaggal,
Mint kétes értékű, díszes rakományt.

Mint kit Ámor nyila lőtt meg fúrge nyilakkal
– Hogy rohadna meg! –, csak tátom a pofám,
Még a rút sár is nyöszörgésre sarkall,
Ha járok kegyetlen kedvesem nyomán.

Pedig Hozzád engem pajzán vágy úzótt,
De halként akadtam fájó horgodra.
Hogy ledobnám ezt a plátói nyűgöt!

Kíváncsi vagyok, mit szólna Petrarca,
Ha felírnék egy szép szavakból gyűjtött,
Sikamlós, buja verset a combodra.

Boldog, szomorú szonett

Nélküled is boldog vagyok, nem vitás!
Ha megszomjazom, hát ihatok szódát,
Keddenként ehetek csirkepaprikást,
Boldogság ez, ha ki is lóg a lóláb.

Kinek ne lenne elég evés, ivás?
Nem vonzanak már a szerelmi próbák!
Szenvedély szorítója, vágy-kihívás...
Helyette inkább alszom egy-két órát,

Vagy megnézem a tévében a meccset,
Vagy épp hozzászólok a kultúrához:
Budin ülve olvasok egy szonettet.

Boldog vagyok, ha nem is annak látszom,
És ebből a versből azt is sejtethed,
Hogy semmi közöm az iróniához...

